

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3
LA CORRESPONDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 10 cèntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT, DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY II

Barcelona 18 de Març de 1916

NÚM. 55

DE L'ÚLTIMA VAGA

Les ensenyances

La vaga de Barcelona, que menaçava ésser formidable, ha acabat ja. Els obrers, vençuts, han tornat al treball. Quan dilluns, al dematí, les sirenes de les fàbriques extremien l'aire, sols els del ram de construcció permaneixien amb els braços creuats; tots els altres, anaven entrant, engolits pel monstre que'ls devora, esma perduts, amb les carns lasses, amb l'ànima deprimida.

Lo que acaba de succeir es d'una alta ensenyança per a nostres classes proletaries, pero, també, d'una alta ensenyança per a la ciutat tota.

Els obrers han perdut la vaga, per manca d'elements de resistència. Si'ls Sindicats haguessin tingut les seves caixes florents, enlloc de tenir-les buides y exhaustes, no sols haurien pogut resistir les intemperancies i'ls atacs dels de l'altre costat de la barricada, sino que haurien pogut decidir als indicisos, que, sols han seguit en el moviment per força i han aprofitat la ocasió que primer s'ha presentat per a desfer el camí que duien caminat.

Veusaquí una ensenyança a recullir: el enriquir-se. Desgraciadament, i es trist el confessar-ho, la força econòmica es la primera de les forces. Si avans Napoleó guanyava les batalles amb diners, diners i diners, avui, els capdavanters dels moviments socials sols podran guanyar els seus plets amb diners, diners i diners. Diners per a instruir-se; diners per a enfortir-se; diners per a resistir a l'adversari.

Però n'hi ha una altra d'ensenyança a recullir, i aquesta, ja no es sols per als obrers sino per a tots els ciutadans de Barcelona. Ens referim a la demostració palesa d'ineptitud que ha donat davant el paorós conficte l'autoritat gubernativa.

Barcelona, aquesta excelsa floració de l'esperit ètnic més subtil d'Iberia, de un quant temps ençà es tractada com a remat de bens que no tingui altre nexa que l'obediencia cega al cop de fona del pastor.

Un dia es el Sr. Crespo Azorín, l'altre

dia es el Sr. Suarez Inclan. Sembla talment que Barcelona, de tan exquisida sensibilitat no sigui digne d'ésser tractada com se mereix. No'ns volem ficar en les dots morals dels governadors que se'ns envien: per a nosaltres tots son uns perfectes cavallers. Però no n'hi ha prou amb aixó. Per a governar Barcelona's necessiten altres qualitats d'intel·ligencia que, desgraciadament, no posseeixen molts dels que com a governadors a Barcelona arriben, pero que ara, d'una manera concreta s'ha demostrat que no posseeix el Sr. Suarez Inclan.

I aixó ja no atany solament als obrers. Atany, en general, a tots els ciutadans de Barcelona, que son els que tenen de dir, en últim terme; si es que estàn disposats a deixar-se governar, no pel de més mèrits sino pel qui ha tingut, diguem-ne sort—de una manera o altra ho hem de dir—per a arribar a ocupar els llocs que ocupen.

Homenatge a Guimerà

La Colonia francesa d'aquesta ciutat ha decidit oferir un banquet d'homenatge, que serà presidit pel senyor cònsol general d'aquella República a Barcelona, a l'excels dramaturg D. Angel Guimerà, amb motiu d'haver-se-li otorgat el nomenament de cavaller de la Llegió d'Honor.

Aquelles persones que no perteneixen a la Colonia francesa, vulguin inscriure's a l'acte, poden fer-ho per tot el dia 20 en les oficines del Circul Francès, Ronda de Sant Pere, núm. 2, tots els dies de tres de la tarda a dos quarts de vuit del vespre.

L'acte es celebrarà el dia 25 a les vuit de la nit.

Desitgem que l'èxit més falaguer coroni aquesta simpàtica iniciativa de la Colonia francesa, iniciativa que els catalans devem agrair ben coralment.

Per endavant ens adherim a la festa.

La Academia de los dialectos

El gran periodista D. Dionís Pérez publica en "La Esfera" el següent notabilíssim article que amb gust reproduïm.

Con perdón de Felipe V, que nos tradujo al castellano la Real Academia de la Lengua y que creó un monopolio editorial de diccionarios y gramáticas, que debiera de tributar al Erario, como los explosivos ó las cerillas ó los tabacos, me permitiré decir que es preciso reformar los estatutos que huelen y saben á cosa vestuta y amojamada. O reformarlos o interpretarlos con espíritu liberal y amplio.

Si juzgamos por el nombre de *Real Academia española de la Lengua*, advertiremos que no debiera ser solamente la Academia de la lengua castellana sino la Academia de todas las lenguas hispánicas, sean idiomas, sean dialectos, sean simples perturbaciones prosódicas como la lengua andaluza. No dejaría por esto la lengua castellana, de ser la madre ó la hermana mayor ó la más afortunada y embellecida de todas las demás, salvo el vascuence venerable, de remoto y distante origen, ni por esto dejaría la Academia de la Lengua de cuidar y vigilar la limpieza, precisión y esplendor del habla de Castilla.

Antes, al contrario, la comunidad del catalán y el valenciano y el murciano y el gallego y el astur y por qué no el portugués, en la docta corporación representaría una legitimación de éstos modos de hablar, algunos de los cuales son tenidos por cosa espúrea y bárbara, indigna de gente limpia y bien educada. Aun suponiendo que algunos de estos dialectos ó todos ellos sean rudimentarios, y no puedan ser signos de cambio intelectual de la cultura contemporánea, debe considerarse que constituyen un tesoro filológico que no puede exponerse a que se pierda y desvanezca en los labios del pueblo y que debe recogerse y estudiarse con el mismo cuidado y entusiasmo con que se conserva un monumanto arquitectónico.